

Sygnatura akt II AKa 331/22

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

SSA Artur Tomaszewski

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

6 przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Małgorzaty Dziewońskiej

7 po rozpoznaniu 16 listopada 2022 r.

8 sprawy wnioskodawców G. K. i D. Ż.

9 o uzupełniające zadośćuczynienie i odszkodowanie za niesłuszne skazanie J. Ż. (1)

10 na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawców

11 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

12 z 11 lipca 2022 r. sygn. akt III Ko 158/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa .

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 331/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

**0.11.1.
Oznaczenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

**Wyrokiem
Sądu
Okręgowego
we
Wrocławiu z
11 lipca 2022
roku w
sprawie III
Ko 158/22
dotyczącym
wnioskodawców
G. K. i D.
Ż. tenże Sąd
orzekł, że:**

I. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zasądza od Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) na rzecz wnioskodawców G. K. i D. Ż. po 26.294,34zł (dwadzieścia sześć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt cztery i 34/100) tytułem

uzupełniającego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania wyroku Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 1982r. w sprawie IIIK 5/82 wobec J. Ż. (1), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. zasądza od Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) na rzecz G. K. i D. Ż. po 1728zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

III. oddala dalej idące żądania wnioskodawców;

IV. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

0.11.2.
Podmiot
wnoszący
apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w

sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny, pełnomocnik wnioskodawcy radca prawny K. S..			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd	

	w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	O zmianę zaskarżonego wyroku	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				

0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
	<p>Pełnomocnik wnioskodawców zarzucił:</p> <p>I. <u>w zakresie zadośćuczynienia:</u></p> <p>1) w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść i skutkujący bezpodstawnym uznaniu, że w okolicznościach niniejszej spraw sumą adekwatna i proporcjonalną</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

uzupełniającego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. Ż. (1) w wyniku wydania i wykonania wyroku Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 1982 r., sygn. akt: III K 5/82, w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest kwota 52.588,68 złotych, pomimo, iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, podczas gdy te względy przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawców znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia.

2) w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k.

poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 52.588,68 złotych spełnia cel i wymogi określone w art. 8 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa, ustawa rehabilitacyjna) w przypadku krzywd J. Ż. (1) doznanych wyniku pozbawienia go wolności na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia

1982 r., sygn..
akt: III K 5/82.

II. w zakresie
odszkodowania:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść i skutkujący bezpodstawnym uznaniem, że J. Ż. (1) nie poniósł szkody w związku z zarekwirowaną ruchomością w postaci telewizora, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że zarekwirowany w toku przeprowadzonej w dniu 6 stycznia 1982 r. przedmiot nie został przekazany na rzecz represjonowanego, w związku z czym zaistniała szkoda w jego majątku.

Związłe o
powodach
uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut 2. obrazy prawa procesowego.</p> <p>Pełnomocnik wnioskodawców podnosi, iż doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów przez Sąd meriti. Skarżąca stawiając zarzut obrazy art. 7 k.p.k., w żaden sposób nie tylko w części wstępnej, ale także motywacyjnej apelacji nie wykazała, aby doszło do obrazy prawa procesowego w postaci tej właśnie wymienionej normy w zakresie, w którym miałyby to odnosić się do ustalonego zadośćuczynienia.</p> <p>Brak jakiegokolwiek argumentacji dotyczącej naruszenia procedury przez Sąd I instancji nie stwarza</p>		

możliwości krytycznej analizy zastrzeżeń apelującej i nie pozwala na odniesienie się do powodów postawionego zarzutu naruszenia przepisów proceduralnych.

Jak to już wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, aby zarzut taki był skuteczny konieczne jest wykazanie, że Sąd orzekający dokonując oceny dowodów złamał reguły poprawnego rozumowania, postąpił sprzecznie ze wskazaniami wiedzy lub też jego wartościowanie nie przystaje do doświadczenia życiowego. Żadnej takiej okoliczności nie wykazała skarżąca. Swoje zastrzeżenia w istocie pełnomocnik sprowadziła do stwierdzenia, że – według

skarżącej –
przyczyny i
okoliczności
zatrzymania,
warunki
wykonywania
aresztu i
orzeczonej kary,
utrata wolności,
pozbawienie
kontaktów z
rodziną,
szykanami,
brutalnymi
przesłuchaniami
z użyciem
przemocy
fizycznej i
psychicznej (s. 4
apelacji)
przemawiały za
ustaleniem
zadośćuczynienia
na znacznie
wyższym
poziomie.
Podkreśla
skarżąca, że Sąd
meriti
wyszczególnił te
okoliczności
jednak nie uznał
ich za
zasługujące na
wyjątkowe
docenienie.

Te okoliczności
i ich wsparcie
w motywacyjnej
części apelacji
(czy raczej jego
brak poza
ogólnikowymi
stwierdzeniami
o skali krzywd)
w żadnym razie
nie dowodzą o
naruszeniu reguł
określonych w

art. 7 k.p.k. przez Sąd I instancji. Jak już wyżej stwierdzono, tenże Sąd uwzględnił istotne dla czynionych ustaleń o wyrządzonej pokrzywdzonemu krzywdzie okoliczności i wskazał, jakie pociągały one dla niego skutki. Dał temu wyraz zarówno w części ustalającej jak i części rozważającej wskazując na charakter stawianych zarzutów, czas trwania pozbawienia wolności, warunki bytowe, w jakich odbywał karę, fakt rozłąki z rodziną, ograniczony kontakt z nią, następstwa pobytu w więzieniu, stan zdrowia pokrzywdzonego. To, że zdaniem skarżącej należało nadać większe znaczenie tym okolicznościom nie oznacza, że Sąd popełnił błędy logicznego rozumowania,

naruszył
wskazania
wiedzy lub
postąpił wbrew
doświadczeniu
życiowemu w
ocenie tych
okoliczności. To
wszak Sąd czyni
określone
ustalenia i
ocenia na
podstawie reguł
poprawnego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego oraz
wskazań wiedzy
znaczenie tychże
dla ustalenia
wysokości
należnego
zadośćuczynienia.
A wszak Sąd
ten nie tylko
miał na uwadze
negatywne
okoliczności,
które były
udziałem
pokrzywdzonego
pozbawionego
wolności oraz
jego skazaniem,
a więc czas
pozbawienia
wolności,
cierpienia,
których doznał
w trakcie pobytu
w więzieniu
w związku z
rodzajem
stawianych mu
zarzutów,
konieczność
przebywania z
osobami
skazanymi za
pospolite

przestępstwa kryminalne. Nie pominął także tych dotyczących ograniczonych kontaktów z rodziną i uwzględnił fakt, że jego dzieci były już wówczas dorosłe, co skaleczyło tych krzywd pomniejszało. Przy czym należy także pamiętać, że Sąd ten miał na uwadze również brak specjalnego, nadzwyczajnego natężenia krzywd wyrządzonych pokrzywdzonemu, które odbiegałyby swym natężeniem od będących udziałem innych izolowanych. W tej sytuacji twierdzenia apelującej o niedoszacowaniu rekompensaty za krzywdy wyrządzone ojcu wnioskodawców jawią się, jako oczywiście chybione.

Podkreślenia wymaga także i to, że Sąd nie pominął okoliczności wskazywanych w apelacji

pełnomocnik
wnioskodawców
i ocenił je,
jako powodujące
niewątpliwie
określone
cierpienia
głównie
psychiczne. Miał
nadto na uwadze
kwestie
związane z
ograniczonymi
relacjami z
rodziną
(dostrzegając
przy tym wiek
dzieci
pokrzywdzonego).

W tych
warunkach
skoro apelująca
wywodzi, że
nie doceniono
pewnych
okoliczności
faktycznych
relewantnych
dla czynionych
ustaleń, a nie, że
błędnie
oceniono
dowody i
odmówiono im
wiary, zarzut
obrazy prawa
procesowego
uznano za
oczywiście
chybiony.

Wyżej
wyjaśniono,
dlaczego należy
odrzuć zarzut
naruszenia art.
7 k.p.k. i
argumentacja
tam przytoczona

jest stale aktualna. Zauważyć trzeba, że choć skarżąca podnosi zarzut obrazy prawa procesowego to w istocie apelująca kwestionuje ustalenia faktyczne w zakresie, w którym Sąd meriti ocenił skalę krzywd rekompensowanych ojcu wnioskodawców. Skarżąca twierdzi, że były one na wyższym poziomie i należało przyznać dzieciom wnioskodawcy wyższe zadośćuczynienie niż uczynił to Sąd I instancji. Nie oznacza to jednak, że tak postawiona teza główna apelacji oparta być może o zarzut naruszeń prawa procesowego, tym bardziej, że w żadnym miejscu autorka apelacji nie wykazuje, na czym obraza tych reguł formalnych

procedowania
miałaby polegać.

Odrzucono ten
zarzut.

**Zarzut 1.
błędnych
ustaleń
faktycznych.**

Apelująca
podnosi w
istocie w swojej
apelacji zarzut
błędów w
ustaleniach
faktycznych nie
zaś popełnienie
błędów
proceduralnych.
Wszak stawia
tezę, że
cierpienia ojca
wnioskodawców
oraz wykonana
kara wyrządziły
mu krzywdy
na wyższym
poziomie niż
ustalone przez
Sąd, co
skutkować
winno wyższym
zadośćuczynieniem
niż przyznane
przez ten Sąd.
Jest oczywistym,
że podstawą
zasądzenia
zadośćuczynienia
oraz
odszkodowania
był przepis art.
8 ust. 1 ustawy
z 23 lutego
1991 o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec

osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.
U. Nr 34, poz.
149 z p.zm.)
przywołany
wprost w
zaskarżonym
wyroku oraz
co także jest
jednoznacznie
oczywiste norma
art. 8 ust.
4 tej ustawy.
Te przepis oraz
normy Kodeksu
cywilnego w
szczególności w
art. 361, art. 362,
art. 363 § 2, art.
444, art. 445,
art. 446 oraz art.
447 k.c. miał
na uwadze Sąd
meriti wprost
przywołując je w
swym
uzasadnieniu i
wykorzystał
dokonując
ustalenia
wysokości
należnego ojcu
wnioskodawców
zadośćuczynienia.

To, że wysokość
tego
zadośćuczynienia
nie została
zaakceptowana
przez
wnioskodawców
nie oznacza, że
Sąd Okręgowy
postąpił wbrew

tym normom
prawa
materialnego,
jeśli wysokość tej
należności nie
ma charakteru
symbolicznego.
W każdej
sprawie
konieczna jest
odrębna,
samodzielna
ocena, a proste
porównanie
samyh
zasądzonych
kwot oraz okresu
izolacji bez
konkretnej
wiedzy na temat
innych
okoliczności
pozbawienia
wolności nie
pozwala na
przyjęcie
tożsamyh
wartości dla
badanego
przypadku
wnioskodawcy,
jak zdaje się
oczekiwać
skarżąca
przywołując
dziesiątki
orzeczeń we
wniosku
inicjującym
postępowanie
przed Sądem
Okręgowym.
Skoro kryteria
oceny wysokości
zadośćuczynienia
winny być
rozważane w
związku z
konkretną osobą
pokrzywdzonego

(zob. np. wyroki SN: z dnia 26 listopada 2009 r., CSK 62/09; z dnia 17 września 2010 r., CSK 94/10,) to przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest dość mocno ograniczona. Porównanie takie może stanowić orientacyjną wskazówkę i nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego. (postanowienie SN z 9.06.2020 r., V KK 183/20, LEX nr 3161601).

Jeśli więc warunki pozbawienia wolności, były formą represjonowania za walkę przeciwko obowiązującemu reżimowi komunistycznemu,

i były identyczne dla J. Ż. (1) jak i dla innych wówczas zatrzymywanych działaczy opozycji antykomunistycznej, to fakt, niezasłużonej krzywdy wynikającej z jego aresztowania osądzenia i odbycia kary został zrekompensowany wcześniej zasądzonym zadośćuczynieniem (postanowienie Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z 23 sierpnia 1996 roku w sprawie III Ko 487/94) oraz obecnie ustaloną wysokością uzupełniającego zadośćuczynienia i ta zasądzona w zaskarżonym orzeczeniu jest akceptowana przez Sąd odwoławczy. Tym bardziej, że nie jest to kwota symboliczna, która iluzoryczną czyniłaby rekompensatę doznanych dolegliwości.

Sąd meriti rozstrzygając w tej sprawie w zakresie ustalenia wysokości zadośćuczynienia uznał, że pokrzywdzonemu należy się określone w wyroku zadośćuczynienie w związku z wykonaniem wobec niego kary pozbawienia wolności, której nie powinien odbyć. Ergo, to nie z powodu błędów proceduralnych i niewłaściwie ustalonych faktów wydał orzeczenie niesatysfakcjonujące pełnomocnika wnioskodawców, ale dlatego, że w zakresie przyznanych mu kompetencji ocenił krzywdę psychiczną i fizyczne dolegliwości będące udziałem pokrzywdzonego na odpowiednim, zdaniem tego Sądu, poziomie rekompensaty pieniężnej.

Podsumowując stwierdzić trzeba, że specyfika środka zaskarżenia złożonego w imieniu wnioskodawców polega w istocie na powtarzaniu tych samych argumentów z perspektywy różnych podstaw odwoławczych i podważaniu w ten sposób wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia w zakresie, w jakim ich roszczenie oddalił.

Apelująca podnosi przede wszystkim niewłaściwe ustalenie wysokości zadośćuczynienia i czyni to odwołując się do błędów proceduralnych (zarzut 3.) i błędnych ustaleń faktycznych (zarzut 1.).

Sądowi Apelacyjnemu nie pozostaje nic innego jak stwierdzić, że w żadnym razie Sąd Okręgowy nie popełnił błędów ustaleń

<p>faktycznych, zresztą nie wykazała ich przecież skarżąca, zaś kwestię oceny prawidłowości ustalonej wysokości zadośćuczynienia przeprowadzono wyżej i powtórzyć trzeba, że nie dowodła skarżąca iżby było ono na poziomie symbolicznym, rażąco niskim i przez to nieakceptowalnym, jako niesprawiedliwie rekompensujące czas izolacji J. Ż. (1) w ramach wykonanej kary.</p>			
<p>Wniosek:</p>			
<p>o zmianę poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia w dalszej kwocie 569.476,10 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Wobec tego, że argumentacja skarżącej o popełnieniu naruszeń prawa procesowego i błędnych ustaleniach faktycznych okazała się nietrafna, nie uwzględniono wniosku apelacji.		
Lp.2	<p>Zarzut 1. błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie odszkodowania.</p> <p>To zastrzeżenie apelującej jest oczywiście nietrafne.</p> <p>Sąd I instancji poczynił w tej sprawie określone ustalenia i uczynił to w oparciu o dokumenty stanowiące dowody w tej sprawie.</p> <p>Stwierdzić zatem trzeba, że skoro na skutek decyzji o tymczasowym zajęciu mienia w postaci</p>	

telewizora na poczet grożącej konfiskaty mienia został oddany na przechowanie J. Ż. (2) i pozostawał on w jego władztwie oraz nie zostało wydane w wyroku skazującym orzeczenie o konfiskacie mienia (zob. wyrok k. 49 akt) to jasnym się staje, że oddany na przechowanie telewizor nie został utracony, bo zabezpieczenie, którym był on objęty upadło. Wszak art. 252 § 1 k.p.k. z 1969 roku stanowił wprost, że Zabezpieczenie upada, gdy nie zostaną prawomocnie orzeczone: konfiskata, przepadek, grzywna lub nie zostaną zasądzone roszczenia o naprawienie szkody, a powództwo o te roszczenia nie zostanie wytoczone przed upływem 3 miesięcy od daty

uprawomocnienia
się orzeczenia.

W tej sytuacji
jasnym jest, że
choć telewizor,
którego wartość
chciałaby
zrekompensować
pełnomocnik
wnioskodawców
został oddany na
przechowanie
synowi
pokrzywdzonego
zajęty był w
skutek
zabezpieczenia,
to wobec faktu,
że nie orzeczono
konfiskaty
mienia J. Ż.
(1) nie doszło
do objęcia tego
składnika
majątku
pokrzywdzonego
konfiskatą, a
zatem telewizor
pozostał we
władaniu
uprawnionego,
także po wyroku
skazującym.

Roszczenie jest
w stopniu
niebudzącym
żadnych
wątpliwości
błędne, bo
nieoparte o fakty
jednoznaczne w
tej sprawie.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1Całość
wyroku Sądu
Okręgowego.**

Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocy

Wyrok jest
prawidłowy
zarówno pod
względem
formalnym jak i
merytorycznym.

**0.15.2.
Zmiana**

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylecia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Orzeczenie o wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym oparto na podstawie art. 13 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2099 z późn. zm.).</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.</p>	
7. PODPIS		
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Artur Tomaszewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców adwokat K. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt III części rozstrzygającej w zakresie oddalającym żądanie wnioskodawców ponad kwotę 52.588,68 złotych tytułem zadośćuczynienia.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmianę poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia w

			dalszej kwocie 569.476,10 złotych oraz 952,35 złotych tytułem odszkodowania.
--	--	--	---